

279870

Revista Asociației corp. did. medico-pedagogic

=====
din România
=====

Redactor - Rédacteur - Schriftleiter: Francisc Marcinovschi

465

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La Rédaction de la Revue: Cernăuți, str. A. Gagea No. 4

Revue de l'Association du Corps didac-
tique medico-pedagogique en Roumanie

Revue des Vereines des heilpädagogischen
Lehrkörpers von Rumänien.

Redacția și Administrația: Cernăuți, str. A. Gagea Nr. 4

Biblioteca Universitatii "Regele Ferdinand I."
Nr. 671 D 34
EXEMPLAR LEGAL

1933

Anul III. Nr. 1—2

Ianuarie—Faur

Tiparul Institutului de orbi și surdo-muși „Regina Maria”, Cernăuți

SUMARUL: 1. Raport asupra acțiunii întreprinse de Asociație, privitor la modificarea legii învățământului special la școlile de anormali. — 2. Pentru d. Ministru al Instrucțiunii și a bunilor Români din statul Țării. — 3. Tratarea în școală a copiilor defectuoși de Fr. Marcinovski. — 4. Educația copiilor anormali în Franța de D. D. Scorpan. — 5. Situația socială a orbului în țările necivilizate sau semicivilizate - Orbul paria - de Pierre Villey. — 6. Perieria ca învățământ practic la orbi de I. Xena. — 7. Biblia pentru orbi scrisă prin semnele alfabetului Braille de Radu Dumitrașcu, avocat. — 8. Paralelă între copilul normal și surdo-mut, traducere de Lydia Petrescu. — 9. Metoda Malisch, traducere de Ecaterina R. Barbu. — 10. O invenție senzatională: putem auzi cu mâinile? de R. — 11. Fișe individuale a diferiților copii, de D. D. Scorpan. — 12. Revista maghiară, de -e-c-. — 13. Traducerea manualului german „Handbuch des Taubstummenwesens” în limba românească, de D. Rusceac. — 14. Biblia romano-catolică pentru surdo-muși, de D. Rusceac. — 15. Revista „Sănătatea”, Recenzie. — 16. Reviste și cărți scrise în limbă ceah de I. Zeman. — 17. Redacționale. — 18. Bilanțul. — 19. Cărți: „Învățământul surdo-mușilor” de Gh. Atanasiu.

SOMMAIRE: 1. Rapport sur l'action portée de l'association en se qui concerne le modification de la loi de l'enseignement spécial des écoles des anormaux. — 2. Pour Monsieur le Ministre de l'Instruction, et aux parlementaires roumains. — 3. L'instruction en école des enfants defectueux par Fr. Marcinovski. — 4. L'éducation des enfants anormaux en France par D. D. Scorpan. — 5. La situation sociale de l'aveugle dans les pays incivilisés au demicivilisés par Pierre Villey. — 6. La broserie comme enseignement pratique, aux aveugles par I. Xena. — 7. La Bible pour les aveugles, écrite par les signes de l'alphabet Braille par Radu Dumitrașcu. — 8. Parallele entre l'enfant surdo-muet, traduction par Lidia Petrescu. — 9. La méthode Malich, traduction par Ecaterina R. Barbu. — 10. Une invention sensationnelle nous pouvons auzir avec les mains par R. — 11. Des fiches individuelles de divers d'enfants infirmes, traduction après une revue tcheque par D. Scorpan. — 12. La revue hongroise par -e-c-. — 13. La traduction du manuel allemand „Handbuch des Taubstummenwesens” en langue roumaine par Dimitrie Rusceac. — 14. La Bible romano catolique pour les sourds-muets par Dimitrie Rusceac. — 15. La revue „Sănătatea”. — 16. Des revues et des livres écrites en langue turque par I. Zeman. — 17. Redactionnelles. — 18. Le balance. — 19. Les livres: Les Inseignement de sourds-muets, par Gh. Atanasiu.

INHALT: 1. Bericht über die seitens des Vereins unternommenen Schritte und Handlungen betreffend die Abänderung des Spezialschulgesetzes für abnormale Kinder. — 2. Für den Herrn Unterrichtsminister sowie alle guten Rumänen aus der Ratsversammlung des Landes. — 3. Die Behandlung fehlerhafter Kinder beim Unterrichte: Fr. Marcinovski. — 4. Die Erziehung abnormaler Kinder in Frankreich: D. D. Scorpan. — 5. Die soziale Stellung des Blinden in un- und halbzivilisierten Ländern - der Blinde als Paria - von Pierre Villey. — 6. Die Bürstenbinderei als praktischer Unterricht für Blinde: I. Xena. — 7. Eine Bibel für Blinde, geschrieben in den Zeichen des Brail'schen Alphabetes: Radu Dumitrașcu, Advokat. — 8. Eine Parallele zwischen dem normalen und dem taubstummen Kinde: Uebersetzt von Lydia Petrescu. — 9. Die Methode Malisch: Uebersetzt von Katharina R. Barbu. — 10. Eine sensationelle Erfindung: Können wir mit den Händen hören? R. — 11. Individuelle Beschreibungen verschiedener Kinder: D. D. Scorpan. — 12. Die ungarische (magiarische) Zeitschrift: -e-c-. — 13. Uebersetzung in die rumänische Sprache des deutschen Handbuches: „Handbuch des Taubstummenwesens”: D. Rusceac. — 14. Die röm.-kath. Bibel für Tsubstumme: D. Rusceac. — 15. Die Revue: „Die Gesundheit”, Rezension. — 16. In czechischer Schrift erschienene Fachzeitschriften und Bücher von I. Zeman. — 17. Redaktionelles. — 18. Die Bilanz. — 19. Bücher: Die Taubstummenbildung von Gh. Atanasiu.

REVISTA ASOCIAȚIEI CORPULUI DIDACTIC MEDICO-PEDAGOGIC DIN ROMÂNIA

Redactor: Fr. Marcinovschi

Redacția și Administrația: Cernăuți, Strada Aviator Gagea Nr. 4

27983

RAPORT

asupra acțiunii întreprinse de Asociație, privitor la
modificarea legii învățământului special la
școlile de anormali.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

De îndată ce Asociația a luat cunoștință din relatările ziarelor că d. prof. Gusti, ministrul Instrucțiunii publice, urmărește o nouă reorganizare a învățământului de toate gradele, s'a pus în corespondență cu toți d-nii directori ai institutelor speciale pentru școlile de anormali, cerându-le tot concursul lor, pentru a-și spune cuvântul competent și a relata toate observațiile juste, căpătate în lunga lor experiență și practică didactică, în asemenea școli.

Asociația prin membrii ei, a luat inițiativa de a se tipări un anteproiect de lege referitor la capitolul școlilor pentru copiii anormali, lucru care s'a și împlinit în luna Decembrie 1932 și care a fost trimis d-lui ministru al Instrucțiunii, d-lui subsecretar de Stat la instrucție, d-lui președinte al Camerei și d-lui președinte al Senatului, d-lor membri ai Comisiunii însărcinată cu studierea acestei probleme, d-lui inspector I. Ciorănescu și la toți d-nii directori ai institutelor de anormali.

Prin aceasta, Asociația n'a urmărit altceva, decât a colabora și a invita la o colaborare pe toți factorii competenți, ca împreună cu Comisiunea însărcinată de onor. Ministerul Instrucțiunii, să facă o lege cât mai bună și cât mai completă, pentru

ridicarea la un nivel mai superior a acestei ramure de învățământ din țara noastră.

Asociația a luat la cunoștință cu mare regret, că membrii Comisiunii însărcinate, sunt afară de d-l inspector I. Ciorănescu, cu toții străini de problema și necesitățile ce le reclamă acest învățământ.

Crede că ar fi mult mai folositor să se fi conchemat în această Comisiune, câte un reprezentant dela toate specialitățile : surdo-muți, orbi, debili mintali, anormali morali etc.

Desigur că în acest chip s'ar fi susținut cu mai multă competență problema aceasta în toate ramurile ei și s'ar fi evitat multe lacune.

Asociația neprimind nici o înștiințare asupra celor ce a lucrat comisiunea respectivă, neprimind nici o broșură cu cele propuse așa după cum se anunțase că se vor trimite tuturor asociațiilor, a rugat pe d-l inspector I. Ciorănescu încă din luna Decembrie a ne încunoștința despre stadiul acestor lucrări.

D-l inspector Ciorănescu, ne-a comunicat că d-sa a primit anteproiectul nostru, fiindu-i trimis și de onor. Ministerul Instrucțiunii și cerându-i-se un referat pe care d-sa l-a dat.

Deasemeni ne comunică că a prezentat și d-sa un proiect, iar imediat ce vor fi tipărite lucrările Comisiunei, va căuta să primim de urgență aceste propuneri.

Trecând însă timpul și neprimind nimic pozitiv, văzând din ziare că d-l ministru al Instrucțiunii anunță depunerea proiectului de lege pentru modificarea învăț. normal și normal primar, în parlament, Asociația a luat hotărârea de a trimite un delegat la București, pentru a lua informații mai precise.

Atât Asociația cât și d-nii membri ai corpului didactic dela școlile, institutul de orbi și surdo-muți și Institutul de Educație din Cernăuți, au contribuit cu spese de drum ce se ridică la suma de 2500 lei, pentru a trimite un delegat la București.

Delegatul ajuns în București, a luat întâiu contact cu d-l Inspector al acestor școli, d-l I. Ciorănescu.

D-l Inspector Ciorănescu a spus că și a dat tot interesul să susțină îmbunătățirea acestui învățământ.

A alcătuit acest capitol în 22 articole care în cea mai mare parte rezumă articolele ce au fost în vechea lege, cerând

în plus, înființarea de clase speciale atașate pe lângă unele școli primare și înmulțirea școlilor internat de acest fel.

A cerut apoi ca toți membrii corpului didactic al acestor școli să presteze examen pentru specialitatea lui, precum și unele îmbunătățiri de ordin didactic ca : material intuitiv special, secții de meserii cu ateliere, programă și orar special etc.

Deasemeni delegatul Asociației a mers la Minister cu d-l deputat și prof. universitar, Giurescu, și s'a prezentat d-lui Subsecretar de Stat Petre Andrei și d-lui secretar general I. C. Petrescu, cari și-au notat chestiunea, promițând tot sprijinul.

Deasemeni a promis și d-l Petre Ghișescu director general în învățământul primar, că deoarece cunoaște aceste școli în cea mai mare parte, precum și nevoile lor, va susține cu toată bunăvoința sa, ca învățământul acesta să promoveze înainte.

Delegatul Asociației a luat contact apoi și cu d-na profesoară Sevastia Popescu, directoarea Institutului de surdo-mute și cu d-l prof. I. V. Tassu, directorul Institutului de orbi „Vatra Luminoasă” din București și d-l Atanasie Ilarion, directorul Școlii de Indreptare Iași.

Remarcăm în special punctele juste ce le-a cerut d-na Sevastia Popescu, referitor la recrutarea corpului didactic al acestor școli, la salarizare și titularizare.

D-sa cere ca membrii corp. didactic să se recruteze din elementele cele mai distinse a școlilor normale, să absolvească cursurile normale speciale de 3 ani de pe lângă o asemenea școală și în urma unui examen serios să poată fi numit profesor provizor.

După o vechime de 3 ani să fie în urma rezultatelor obținute, propus spre titularizare, adică a deveni definitiv.

Salarizarea profesorului provizor va fi de 1500 lei baza, adică odată și jumătate salariul unui institutor.

Salariul profesorilor definitivi să fie de 1600 lei la bază, așa cum au parte din cei actuali.

D-sa crede că nu studii teoretice, fie chiar și universitare, vor face buni dascăli, ci studii practice.

D-l director I. V. Tassu, a arătat că a înaintat d-lui Ministru al Instrucțiunii un memoriu semnat de întregul corp didactic al acelei școli, cerându-i să binevoiască a numi în comisiunea

respectivă și un reprezentat al orbilor, dela oricare școală de orbi o vrea d-l Ministru, pentru a îndrepta unele lacune ce le prezintă acest învățământ.

Noi ne punem toată nădejdea în cei ce lucrează la îmbunătățirea acestui învățământ și le urăm deplină isbândă.

Președinte :
ss. Fr. Marcinovchi

Secretar :
ss. D. Scorpan

Pentru d. Ministru al Instrucțiunii și a bunilor români din sfatul Țării.

Reproducere die revista „Răsăritul Nostru“, An. II, No. 13, Februarie 1933.

Pe această cale atragem atențiunea onor. ministerului instrucțiunii, că la reforma învățământului, să aibă în vedere învățământul special al anormalilor, aducându-i îmbunătățirile cerute de progresul vremii.

a) Învățământul special al anormalilor să-l scoată de sub tutela învățământului primar, creind o lege specială a învățământului anormal, aplicabilă de o direcțiune specială în Minister.

b) Unificarea corpului didactic existent, căci salarizarea și titulatura pestriță de azi, nu mai corespunde.

Spre exemplu :

Profesor, salar lunar de pildă 10.000.

Învățător gr. I, aceiași vechime în învățământ cu acelaș salar sau

intitulat profesor, dar ca specialitate un an de asistență pe lângă o școală specială din străinătate, intitulat învățător, dar cu specialitate făcută pe lângă specialiști români, cursuri de asemeni audiate, urmate, aprobate de minister, ba la unii și examene de specialitate, după legile în vigoare.

Este timpul credem ca această anomalie să înceteze și corpului didactic de la școlile existente să i se dea o titulatură

demnă de mediul unde își irosesc forțele, spre binele suferinziilor ce au spre instruire.

Propunerea noastră ar fi ca toți m. c. d. ai școalelor de anormali să se intituleze profesori medico-pedagogici, pentru că în orice ramură de anormali ar servi, el face: medicină și pedagogie practică cu aplicațiuni și efecte imediate.

Profesorii medico-pedagogici ar avea trei grade: asistent, provizor și definitiv.

Profesorii asistenți s'ar recruta dintre: licențiații în pedagogie, filozofie și învățătorii de gr. II cu media 8 cel puțin. Asistența ar fi cel puțin 2 ani pe lângă un institut cu cel puțin 2 prof. medico-pedagogici, urmând și asistând la colocviile, conferințele ce săptămânal și obligator s'ar face de către prof. medico-pedagogici.

Profesorii asistenți cu stagiul menționat mai sus, cu doada executării pregătirilor menționate s'ar putea prezenta la examenul de specialitate.

Reușita la examen va fi cel puțin media 7, iar titulatura va fi prof. provizor medico-pedagogic.

Comisiunea de examinare compusă din 3 membri cel puțin, sub președinția unui prof. universitar. În compunerea comisiunii se va avea în vedere ramura de specialitate a candidaților.

Profesorii asistenți nereușiți după 3 prezentări la examene, acei proveniți dintre licențiați, își vor căuta alte ocupațiuni, iar cei proveniți dintre învățători se vor trece în învățământul primar.

Profesorii asistenți nu pot fi conducători de clase speciale.

Titlul de profesor definitiv medico-pedagogic s'ar căpăta:

a) fără stagiul pe bază de lucrări de specialitate al ramurei sau învățământului anormal.

b) pe baza unei inspecții speciale cu mențiunea bine și după 3 ani efectivi de funcționare cu titlul provizor.

c) fără condițiunile de mai sus (a și b) după o vechime efectivă de 10 ani în învățământul anormalilor.

Salarizarea pe grade ar fi:

Profesorii asistenți cu salariu lunar de lei 1000.

Profesorii provizorii cu salariu lunar de lei 1500.

Profesorii definitivi cu salariu lunar de lei 1600, plus gradațiile și sporurile aferente de scumpete.

Actualii membri ai corpului didactic existent la școlile de anormali, indiferent de titulatură, s'ar încadra în felul următor: ca profesori provizorii, toți acei care au făcut cursuri de specialitate sau au asistat la cursurile de specialitate, fie în țară sau străinătate, cu practică efectivă în acest învățământ de 5 ani, precum și acei ce prin diferite legi și ordine anterioare li s'au recunoscut stabilitatea, cu toate că nu au cursuri de specialitate.

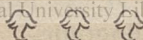
ca profesori definitivi toți acei cari au examenul de specialitate din țară sau străinătate și cu o practică efectivă de cel puțin 3 ani în învățământul anormalilor.

Rândurile de mai sus cuprind dorințele unui corp de muncitori tăcuți, cultivând prin practica ocupațiunii lor, chintesența învățăturii creștine dragostea pentru ridicarea aproapei suferind.

Sprijiniți pe cei ce sufară fără voia lor!...

O. C. G.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Tratarea în școală a copiilor defectuoși.

Motto: „Învăță a instrui fără a muștra“.

(Scharrelmann).

Care este atitudinea noastră față de multiplele defecte pe cari le au fără îndoială elevii noștri, și pe cari le aduc adeseori în forme foarte pronunțate la școală? Care este metoda modernă pentru combaterea viciilor ca: distracțiunea (lipsa trecătoare de atențiune), neastâmpărul, desordinea, necurățenia, obrăznicia, etc.? *)

În primul rând trebuie să cauți să găsești atitudinea potrivită față de comportarea necuviincioasă a elevilor tăi. Vei face distincțiune între sufletul copiilor tăi și între slăbiciunile inerente

*) Vezi Härdle Fr., cugetarea pozitivă.

lor. Sufletul copilului defectuos este de origină divină, la fel ca și sufletul tău propriu. Acest suflet trebuie să-l iubești din toată inima, nu pentru defectele și slăbiciunile lui ci pentru esența lui adevărat divină.

Astfel se naște dela sine o luptă aprigă nu în contra copilului, ci în contra răului care se găsește într'însul. În această privință trebuie să fii foarte consecvent. Să duci luptă, dar cu dreptate! Vei lupta drept, dacă nu te vei încurca în luarea măsurilor negative. Câteva exemple îți vor ilustra în mod clar ceea ce cred. Elevii tăi au scris rău, au învățat puțin și au reținut puțin în memorie, nu sunt atenți, nu se poartă cuviincios etc.

Dacă vei găsi la elevii tăi felurite greșeli și obrăznicii, spune-le lor totdeauna în mod pozitiv, cum trebuie să fie, cum poate să fie și cum va fi cu siguranță în viitor. Pe urmă să treci din ce în ce la sugestiuni mai pozitive. S'o spui ba unuia singur, ba clasei întregi, astfel cum cere nevoia în timpul învățământului. Înainte de toate: Nici odată să nu mustrezi pe elevi în fața tuturor. Asta nu înseamnă ca să admiți și să treci cu vedere răul și greșelile, ci să le atacii erorile lor în mod foarte delicat. Nu vei arăta greșeala, ci vei accentua tocmai contrariul pozitiv. În nici un caz să nu spui vreunui dintre elevii tăi că e incapabil sau netalentat, și să nu-l mai apostrofezi, nici să nu-l înjuri. Pentrucă astfel se naște într'însii credința incapacității lor, care credință este piedica cea mai mare în dezvoltarea lor intelectuală și psihică.

Laude repetate sunt pentru elevii tăi un imbold la muncă zeloasă. Imediat ca ai constatat că și-au dat silință și că s'au îndreptat, nu uita a le adresa cuvinte de laudă: „Asta ai făcut-o bine. Ai făcut lucrarea ta foarte bine. Asta va fi încă odată foarte bine“. Cu astfel de cuvinte îndeamnă și încurajează mai ales pe elevii mai slabi. Pe aceștia să-i lauzi mereu, chiar atunci când n'ai putut constata o îndreptare mai însemnată. Ei au nevoie de această laudă la fel cum are nevoie de pâine copilul flămând. Prin asta îi încurajezi foarte mult, ei capătă încredere în sine și în scurt timp vei constata progrese frumoase.

Dă-le cât se poate de des ca exemplu ceilalți copii mai silitori. Totdeauna vei găsi astfel de exemple bune în rândul celorlalți copii. Vei mări atenția clasei tale. Metoda după care

ai procedat înainte a fost următoarea : Ai observat câțiva elevi cari nu sunt atenți și cari sunt cu gândurile lor în altă parte. Imediat i-ai muștrat, i-ai amenințat etc. Un timp oarecare a mers apoi mai bine. Dar în scurt timp s'a ivit iarăși neatențiunea lor. Deacuma înainte procedează deci în modul tocmai contrariu. Observă la început pe acei elevi cari urmează cu atențiune învățământul și cari se ocupă sârguincios de lucrul lor. Bucură-te în primul rând de numărul mare al acelor cari sunt atenți. Apoi spune cam așa : Ei uitaji-vă la Ion, cât e de liniștit și atent. Ceea ce poate Ion, poate și Mihai și toți ceilalți.

Să convingi pe elevii tăi chiar prin puterea sugestivă despre necesitatea măsurilor tale educative. Pune-i adeseori, după metoda lui Socrate înaintea alternativei, de expl. : Ce vă place mai mult : să turburați învățământul sau să fiți liniștiți și atenți ? Cine devine elevul cel mai bun în clasă : acela care e neatent sau acela care privește cu ochii săi spre învățător ? ș. a.

Pune-le mereu astfel de întrebări și chestiuni similare. Copiii le vor răspunde nu numai în sensul dorit, ci vor înțelege astfel și rolul tău educativ. Ceea ce au făcut înainte instinctiv sau chiar cu desgust, le este acuma clar și lesne de înțeles. Ei înțeleg acuma de ce cauți prin toate mijloacele a-i influența în acest sens. Astfel ei le absoarbă toate acestea, le înțeleg și binele va învinge și la dânsii. Bineînțeles că trebuie să fii singur absolut convins că metoda ta e cea mai bună și toate măsurile tale luate sunt pentru binele elevilor tăi.

Cugetarea pozitivă în tratarea copiilor defectivi în școală înseamnă deci de a-i influența printr'o metodă care afirmă mereu binele în cugetare, vorbire și fapte ; mai înseamnă apoi de a mări și întări în toate privințele chiar la copii această cugetare pozitivă. Oricât vei face în această privință, totuși este încă prea puțin. Să nu fii sgârcit în cuvinte de laudă, de încurajare și de înveselire. Să accentuezi și să întărești neobosit și mereu binele.

Toate acestea să le spui cu mulă veselie care să vină din toată inima ta. In caz că n'ai această veselie, trebuie s'o dobândești. Și vei reuși s'o dobândești dacă vei îndepărta din inimă tot ceea ce e vechiu și putred.

Prof. Fr. Marcinoșchi.

Educația copiilor anormali în Franța.

Observând începutul de dezvoltare și organizare a învățământului special din Franța, ne convingem că toată efortarea depusă în serviciul acestei probleme, a dus la bun succes.

Cam din 1882 a fost declarat obligator învățământul pentru copiii anormali.

Directivele de funcționare ale acestui învățământ, erau sintetizate în următoarele articole ce vor urma :

Învățământul să înceapă pentru ambele sexe dela 6 ani și să se termine la 13.

Acest învățământ general și obligator privește pe acei copii, cari sunt lipsiți de un simț, dar cu toate acestea au rămas cu inteligența intactă.

Abia în 1904, la inițiativa Leonei Bourgeoise s'a instituit o comisiune specială care și-a luat ca țintă nu numai ajutorarea surdo-mușilor, orbilor, ci și a nevropaților, vicioșilor și pshiopați.

În 1905 numărul copiilor infirmi era de 20.000.

În acest număr n'au intrat cretinii, idioții, imbecilii, paralizicii, ologii, etc.

Proiectul de statificare și legiferare al acestui învățământ a fost alcătuit din 1907, dar aprobat a fost abia în 1909 la 11 Martie.

Ministrul instrucțiunii de pe atunci, Briand, a dus la îndeplinire acest fapt. Hotărârile principale ale acestei legiferări au fost următoarele :

Art. 1. — În baza acestei legi se pot înființa în comune și departamente școli pentru copiii anormali (infirmi) de ambele sexe :

a) singurite școli pregătitoare (auxiliare) cari vor fi atașate școlilor primare.

b) de sine stătătoare, școli cu internate.

Școalele auxiliare vor fi considerate ca școli inferioare publice.

Art. 2. — Clasele elevilor dela vârsta de 6—13 ani vor fi împreună. Vor avea ca program educația intelectuală și a lucrului manual.

Copiii ce vor depăși vârsta de 13 ani și vor fi deprins diferite ramuri de meserii se vor perfecționa în vederea acestui lucru, în școalele de sine stătătoare cu internat.

Art. 3. — Aceste școli publice vor avea o singură administrație, dar vor fi împărțite în două secții, una pentru băieți și alta pentru fete.

Art. 4. — Sarcina întreținerii și administrării școlilor publice va fi asigurată de articolul 7 al legii învățământului.

Art. 5. — Cheltuelile obicnuite vor fi făcute din banii departamentelor cărora aparține școala.

Art. 6. — Școlile auxiliare (comunale) de provincie vor fi subvenționate de primărie, cu înțelegerea altor primării interesate.

Art. 7. — Corpul didactic al acestor școli atât din comune cât și din departamente, se numește de către Ministerul Instrucțiunii pe baza recomandării inspectorului și a studiilor făcute în această ramură.

La școlile internate va trebui ca tot personalul didactic să aibă studii de specialitate.

Pe lângă salariul obișnuit corpul didactic al acestor școli va primi și beneficii, cari valorau înainte de războiu la 300 franci anual.

Art. 8. — Orânduirea internă era următoarea :

- a) In clasa întâia să fie numărul cel mai mare de elevi.
- b) cuprindea numărul zilelor de învățământ, timpul învățământului și exercițiile lui.
- c) Cuprindea condițiunile după cari vor fi împărțiți profesorii singuritelor secții și clase.

Art. 9. — Internatele și pensionatele comunelor și departamentelor vor fi astfel clădite ca și învățământul să se predeie acolo. Administrația să fie proprie.

Art. 10. — Primirea în școlile auxiliare cât și în cele speciale cu internat, va fi supusă vizitei medicale. Școalele auxiliare vor fi vizitate semestrial de către inspectori.

Art. 11. — Comisiunea de primire va cuprinde un medic, un profesor specialist și un reprezentant din partea părinților.

Art. 12. — Pe lângă fiecare școală se va alege un patronat, a cărui membri vor fi numiți de către Ministerul Instrucțiunii. Pe lângă patronat, școala va mai avea și un comitet.

Art. 13. — Se va orându-i în proiectele de învățământ și taxe de înscriere.

Art. 14. — Se vor mai impune următoarele completări la cele de mai sus.

a) Numărul corpului didactic al acestor școli va fi sporit.

b) Posturile la aceste școli vor fi încredințate și bătrânilor.

Atât în Franța cât și în Cehoslovacia, s'au găsit educatori ideali și devotați cu tot sufletul lor de dascăli, acestei educații a copiilor infirmi psihofizicește.

Așa a fost în Franța Leone Bourgeoise, Gosquot, acțiunea frumoasă a lui Briand, P. Strauss, Bager, autorul regulamentului pentru surdo-muți, din Amiens.

În urma influenței lor și a râvnii ce au depus a servi această mare cauză socială s'au înființat școli la Paris, Bordeaux, Levallais, Perretu Lyon, Paus, Anger etc.

Incontestabil, că după război atenția sa fixat și cu mai multă bunăvoință și s'a reușit a face din asistența socială „nu o milă benevolă“, ci o „datorie socială legiferată“ pentru îngrijirea și reeducarea acestor elemente; tocmai în interesul general al societății.

S'a schimbat și îmbunătățit mereu acest fel de învățământ, cari astăzi în Franța înseamnă o frumoasă și însemnată operă educativă a neamului Francez.

Au fixat astfel programe speciale pentru fiecare categorie, au stabilit numărul copiilor într'o clasă care e de 15 și care poate să fie sporit până la 20, dar peste acest număr nu se poate trece.

Au făcut secții de tot felul de meserii, ateliere ce produc lucruri bune și ieftine, au făcut școli superioare de pregătire corp didactic etc.

Dacă privim dezvoltarea acestui învățământ în Franța, dela începutul lui și până astăzi, observăm o continuă evoluție și o mare ascensiune, care s'a impus poporului Francez și care a putut să-i înțeleagă adevărata valoare.

D. D. Scorpan

Institutul de Educație, Cernăuți.

Situația socială a orbului în țările necivilizate sau semicivilizate

— Orbul paria —

din volumul „Orbul în lumea văzătorilor“ de Pierre Villey.

I.

Pruncuciderea n'avea să fie desființată decât încetul cu încetul de civilizație.

Când rațiunea și-a luat sarcina de a controla hotărârile obiceiului pământului spre a stabili legea, de sigur că a desființat multe sentințe de moarte pronunțate de obiceiuri: ea salvează după un lung răstimp, copilul născut în timp de furtună sau cu dențiția anormală. Ea consfintește din potrivă, hotărârea care lovește pe copiii intrați în viață neîndestul de înarmați pentru luptă.

Legea lui Manu înseamnă o sforțare de a da regulă în această chestiune. Progresul consistă în faptul că toate cazurile în care pruncuciderea e de drept și de datorie sunt definite. Aceste cazuri rămân de altfel, și firește cecitatea e aci așezată la loc bun, laolaltă cu toate celelalte infirmități grave, și chiar nașterea în afară de căsătorie și sărăcia părinților.

În Grecia, aruncarea copiilor sănătoși, pedepsită cu moartea la Theba, dar în celelalte cetăți tolerată prin lege, era în deobște rău privită de opinia publică. Aruncarea copiilor rău născuți și infirmi, obișnuită în mod constant, nu aducea după sine nici o blamare, ci din contra se știe că marii filozofi Platon, Aristotel, au făcut apologia pruncuciderii.

La Atena copilul aruncat era pus într'un vas de lut. Sparta care făcea din copil o proprietate a statului, veghea prin magistrații săi să preîntîmpine orice slăbiciune a părinților: tatăl

lacedemonian era dator să prezinte noul născut autorităților pe piața publică și dacă era rău conformat el era aruncat în prăpastie de pe stânca Taygetului. Suprimarea infirmului era ceva important pentru binele comun.

La Roma, care a avut întotdeauna nevoie de soldați, pruncuciderea fu, cel puțin în timpurile frumoase, condamnată de către opinia publică. Cu mult mai multă asprime decât în Grecia de dreptul lui „pater familias“ prevede puterea de-a arunca copilul, dar această putere e din ce în ce mai mărginită printr'un curent moral care se vede formându-se la marginea legii, și care pregătește în opinia publică o nouă etapă a legislației. Cu toate acestea în cece privește infirmii, pruncuciderea rămase nu numai legală, dar se pare, de o practică obișnuită. Se atribuie lui Romulus interzicerea de a-se arunca orice copil de sex bărbătesc și a celei mai mari dintre fete; dar dacă părintele făcea să se constate prin 5 din vecinii săi că copilul era infirm, el era aruncat, oricare ar fi fost sexul și rangul său în familie. Legea celor 12 table proclamă dreptul deplin al lui pater familias și nu mai vorbește de nici un control al vecinilor. Blestemele părinților bisericii contra pruncuciderii dovedesc practicarea acesteia care era ceva obișnuit în imperiu.

Preocuperea părinților bisericii era de a împiedica faptul ca niște suflete să fie trimise în eternitate fără a fi primit botezul. În acelaș timp ei serveau principiul valorii absolute a persoanei umane, spre care tindea în mod confuz păgânismul și care principiu găsea în sfârșit în creștinism o bază solidă. De aci înainte viața copilului orb sau infirm, care a fost răscumpărat ca și ceilalți prin sângele lui Christos, chemat ca și ceilalți la viața veșnică, trebuie să fie tot așa de sfântă ca și cea a copilului sănătos.

Budismul și islamismul au proclamat de asemeni caracterul sacru al vieții copilului, dar obiceiul pământului a rămas de multeori în urma preceptului religios și al prescripției legale. În ținuturi sărace ale Chinei, mai ales în China de Sud, unele mărturii dovedesc că suprimarea copiilor orbi, a fetelor mai ales, este încă ceva foarte obișnuit. Unele credințe superstițioase pe cari le vom reaminti îndată asigură persistența pruncuciderii în aceste regiuni. În alte părți când pruncuciderea e părăsită, lucrul se înfâmplă nu atât din cauza prescripției morale cât din

cauza altor credințe superstițioase : lumea se teme de răzbunarea acestor suflete tinere, care sunt aduse la desnădejde, poate prin faptul că au fost aruncați cu brutalitate afară din viață.

Deoarece, tocmai reprezentările colective asociate cu obiceiul pământului fac puterea acestuia. Părinții nu-șiucid de obicei copiii pentru motivele abstracte pe cari le deduce autorul „Republicei“. Ei cedează unor terori secrete, ascultă de puteri superioare. Când ea sancționează dreptul de aruncare, civilizația caută să-i limiteze executarea la un timp din ce în ce mai scurt după naștere. În ce măsură a reușit ea în acest sens ? De câte luni, de câte zile, în fiecare societate dispun părinții ? Chestiune foarte obscură. Ori, cecitatea la copil e foarte rareori din naștere, și chiar când e din naștere, ea nu-i de obicei diagnosticată din primele zile. Pruncuciderea fu deci ineficace de a apăra societatea contra cecității din copilărie ? Nu fără îndoială. Mai întâiu copilul născut orb e deseori plâpând, rău format, condamnat încă înainte de a fi recunoscut ca orb. Dar mai ales infirmul era însemnat cu o pată. El purta marca reprobării „insignis ad deformitatem“ cum spun cele 12 table, marcat cu un semn, sau „monstruosus“ cum spune de asemeni Seneca în primul secol al erei noastre, una din acele ființe contra naturei, în cari popoarele au recunoscut totdeauna o manifestație a mâniei cerești. Fără îndoială în multe societăți, unde obiceiul pământului nu mai acordă pentru copilul sănătos de un scurt termen, pentru infirm chiar lunile un erau socotite ca prea mult. Chiar dacă el scăpa de o condamnare brutală, rămânea un osândit, ținta surdeii dușmăniei a celor din jurul său.

II.

Descalificarea orbului e înscrisă în cea mai veche dintre legislațiile pe care le cunoaștem. În legea lui Manu, orbul e o ființă atât de necurată încât el trebui să fie îndepărtat de la ceremoniile consacrate zeilor și manilor. Prezența sa e o întinare. Ea supără divinitatea și face rugăciunea să nu aibă nici o putere. Defectul orbului e de acelaș fel cu al omului rău și cu al necredinciosului, care disprețuește cărțile sfinte Vedas și care ca și el e scos din rândurile soborului religios. Împreună cu ei sunt scoși : epilepticul, leprosul, nebunul, omul care suferă de o inflamație a gâtului. Toți sunt necurați în corpul lor, precum cel rău e necurat în sufletul său.

Vai celui ce dă un prânz zeilor și manilor, vai lui dacă primește un orb la ceremonie. Întreg folosul ce ar fi putut să aștepte de pe urma dărniciei lui e pierdut pentru el, pe lumea cealaltă. Un orb care s'a găsit așezat într'un loc unde un altul ar fi văzut, desființează pentru dăruitor meritul primirii a 90 de meseni. Un om lipsit de un singur ochiu desființează meritul primirii numai a 60 de meseni.

Traducere.

(Va urma).

Perieria ca învățământ practic la orbi.

Intr'adevăr că nimic nu e mai trist și mai dureros pentru cineva, decât a fi lipsit de vedere. Dintre toți oropsiții de soartă, cel mai nenorocit e desigur orbul.

O viață întreagă a trăi în întuneric, a nu ști ce e lumină, ce e culoarea, a nu cunoaște nimic real din jurul tău, decât numai prin prizma simțului tactil, ce poate fi mai dureros ?

Orbul e nenorocit pe viață. El își inspiră cea mai mare milă și durere sufletească. Pe ei nu trebuie să-i părăsim ci să-i ocrotim o viață întreagă.

Cu toate acestea li se poate face și lor în lumea aceia pe care o trăiesc nu ca noi ; dar o simt cu mult mai adânc, o viață mai ușoară.

Și ei sunt pasabili pentru cultură pentru diferite servicii publice însă numai pe baza instrucției.

Orbul neinstruit e de două ori nenorocit ! Cele mai însemnate însă din ocupațiunile ce le pot avea ei sunt ocupațiunile practice.

Muzica la pian, la vioară și instrumente metalice, precum și cea vocală. Apoi meserii ca : coșărcăria, cismăria, perieria etc.

Credem că e bine de știut că învățământul practic să fie bine chibzuit.

Credem că e bine de știut ca învățământul practic să fie bine chibzuit.

E o ocupație ușoară desigur și compatibilă numai că în anumit timp.

Dacă am veni cu această ocupație în primii ani de învățământ, am strica foarte mult copilului orb și iată de ce :

Știm că în dauna simțului vizual al orbului, acela simț care caută a-l substitui și care ajunge într'o măsură de nedescris să-l înlocuiască, e simțul tactil al degetelor dela mâni.

Orbul vede prin cele zece degete ale mânilor.

Pentru a-i cultiva deci acest simț, trebuie să tindem a i le face cât mai sensibile.

Dacă venim însă cu învățământul facerei periiilor, orbul care lucrează cu perii aspri încontinuu, pierde din sensibilitatea aceasta și-și tocește nervii tactili.

În consecință când facem cu el învățământ și anume citit, scris, intuiția obiectelor etc. el nu mai poate distinge literile, formele exacte ale lucrurilor etc. cu ușurință.

Deci ca educatori, trebuie să nu admitem ocupații de felul acesta mai ales în primii ani de învățământ a orbilor, căci pierdem foarte mult în desăvârșirea educației ce urmărim.

Totuși învățământul acesta se recomandă orbilor în clasele mai mari ca : VI, VII și a VIII a.-

I. Xena.

Biblia pentru orbi scrisă prin semnele alfabetului Braille

La 1925 s'a înființat în Cluj, o societate studențească „Credința ortodoxă“, care funcționează pe lângă Academia teologică ortodoxă.

Activitatea acestei asociațiuni timp de cinci ani de funcționare, este arătată într'un almanah (editura „Ardealul“ Cluj).

Mi-a căzut în mână din întâmplare și răsfoindu-l, am găsit în el atâta credință și atât suflet creștinesc, încât merită toată lauda pentru brazda sănătoasă pe care în mod hotărît o duc pe ogorul înțelenit de materialismul zilelor de azi, și pentru sămânța curată pe care o aruncă pentru credință.

Ceea ce m'a bucurat mai mult este că ei au putut să cuie roadele muncii lor, chiar de acum.

Cu concursul moral și ajutorul bănesc dat de Societatea Națională a femeilor ortodoxe din Cluj, în fiecare zi, timp de trei ani, doi studenți au dictat profesorului medic-pedagogic Alexandru Perju, textul filosofiei și învățaturii sfintei scripturi după traducerea părintelui Gala Galaction.

Alexandru Perju, le-a bătut în foi de zinc cu cele șase puncte ale tiparniței dela Institutul de orbi „Principesa Elena“, filă după filă, formând tomuri voluminoase și legându-le, le-a dat, spre învățătură și hrană sufletească, celor cărora viața nu le-a dat prilejul să se bucure de toate frumusețile ei.

O călătorie la Cluj, mi-a dat ocaziunea să văd tiparnița lui Perju. Pe calea Dorobanților, o clădire monumentală; peste tot liniște, iar într'o încăpere scundă, mai mult întunecoasă, un om mărunț, îmbrăcat într'un halat de lucru, zidește zi de zi, filă cu filă, la templul credinței, fără să ceară preț pentru opera de valoare pe care o înalță.

Simțind streini intrați în atelierul lui, Perju se oprește o clipă, ridică capul și întreabă „Cine-i?“

Se fac prezentările. după care întrebându-l de îndeletnicire, ne arată cu cuvinte pline de căldură, stivele de hârtie și de tablă, explicându-ne cu gesturile omului fericit, opera pe care o prepară de trei ani, pentru semenii lui.

Numai cei ce simt ca el, pot da adevărata valoare muncii lui și se pot bucura odată cu el.

Puțini oameni am văzut atât de fericiți cum era el când mi-a spus: „De azi și noi ne vom adăpa din isvorul învățaturii și vom avea învierea lui Christos! D-ta nu știi cât de bucuroși suntem noi orbii pentru asta“.

În adevăr, opera ce se înalță în acea odaie scundă este mare și cu atât mai mare, cu cât se ridică fără trâmbiță, fără

subvenții, numai din părțile sufletești aduse la operă sufletească și cât de mult trebuie să se bucure cei modești cari au zidit la ea.

(„Universul“ din 23 Faur 1933).

Radu Dumitrașcu
avocat.

Domeniul surdopedagogic

Paralălă între copilul normal și surdo-mut.

Traducere după „Les Surds-Muets Etude médical, pedagogique et sociale“
Par Le Dr G. Parrel, M-me G. Lamargue, 1925, Paris.

Copilul normal și infirmul de auz tind la acelaș scop ; să învețe limba țării lor. O limbă fiind un sistem de semne mimice, sonore sau grafice destinate expresiunii ideilor ; după cum unul și celălalt abordă problema studiului ideilor, semnelor lor și a raportului care le unește. Vom examina succesiv :

I. Semnele cari servesc la expresiunea ideilor.

II. Rapoartele cari se stabilesc între aceste semne și aceste idei.

III. Simțurile impresionate.

IV. Organul central care percepe și interpretează.

V. Condițiile generale ale învățământului.

Și considerând surdo-mutul la intrarea lui, în școală, vom încerca să determinăm în ce consistă superioritatea evidentă a copilului dotat cu toate simțurile.

I. Semnele verbale cari servesc la reprezentarea ideilor.

A). Copilul normal aduce cu intrarea sa în școală, chiar dela școala maternă, un fond oarecare de limbă. El știe să exprime nevoile și plăcerile lui. Intr'un cuvânt ; el știe să se

facă înțeles. Acest limbaj inițial învățat de către mamă în mod natural, e cel mai dificil de învățat artificial elevilor noștrii; el este deasemenea cel mai important pentru relațiile vieții curente.

În studiul său asupra „scenelor vieții“, d-l Gaide a făcut să se observe că toți cei cari ascultându-l, observă și participă la educația sa. Mama e șefă institutoare, după expresia lui Degenerado, deasemenea tatăl și bunicii, frații și surorile, servitorii și familiarii casei. De îndată ce poate merge pe picioare, el vă urmează cu atenția unui spectator de teatru. Prin veșnicile lui întrebări: pentru ce? cum? și pe urmă? el ridică puțin câte puțin vălul necunoștinței, descoperă puțin adevăr și prin dragostea de activitate el se urcă repede pe scenă.

El ia locul personagiilor, joacă ce vede, imită acțiunile vieții, realizează fapte. Când părinții intervin, jocul devine lecții. Termeni noi se prezintă, alții se precizează și . . . scena continuă. Nimeni n'ar putea să nege influența educativă a jocului mimic.

Astfel în timp ce copilul normal învață dela profesorul cel mai devotat, mama sa, și de la întreaga lume, acest prim limbaj de utilitate practică, ~~Clumical surdo-mut, sau~~ definiție neliterat auditiv, trebuie să caute mijlocul de a se exprima printr'o mimică neprecisă.

Pe genunchii mamei sale el aruncă, câte odată, strigăte nearticolate, cari nu exprimă decât veselie sau durere. Puțin câte puțin fizionomia, privirea, gestul se pun în relații. Mama și copilul nu mai sunt străini unul față de altul, ideea unuia poate să se comunice celuilalt. Conversații, mărturii de afecții, elanuri ale inimei, se schimbă între ei. Puțin câte puțin, membrii familiei încep a se face înțeleși, totdeauna prin mimica copilului, care crește și începe să se explice cu ei, cu ușurință.

Nici un studiu serios nu permite actualmente de a aprecia întinderea și valoarea acestor „gesturi naturale sau limbaj de acțiune“. Dar noi știm cât de rudimentar e acest studiu. De altfel, dacă micul surd poate să se facă înțeles de apropiații săi, în măsura satisfacerii trebuințelor lui, se constată că el se strică de îndată ce schimbă mediul său, sau atinge orizontul său.

B) Limbajul prin semne al surdo-mutului fiindu-i personal, nimeni nu poate să-l interpreteze, nimeni nu posedă cheia sistemului de semne al copilului care sosește la școală. Cama-

razii săi se găsesc realmente rău preparați a trăi cu străinii, incapabili, deasemenea, de a se explica în afară de căminul lor obișnuit. Dar după împrejurări se elaborează, printr'un acord tacit un limbaj comun, care obține puțin câte puțin drept de conviețuire. Fiecare copil desemnându-și personal semnul său pentru a desemna persoanele, lucrurile, sau sentimentele cari îl interesează, se vede gradual unul din aceste semne impunându-se lent la toți și împlântându-se în făcerea gurilor și agitația mâinilor.

In general gestul este cel mai evocator al ideilor, sau cel mai simplu de reprodus și care triumfă. De ex: pentru vacă, semnul mamelelor cari se mulg, pentru cal semnul hamurilor cu cari se țin și multe alte semne.

C) Acest aport de limbaj mimic crește din zi în zi. Nu s'ar indica la începutul învățământului, mai ales, fiindcă copilul trebuie să se exprime și că el nu va putea înainte de 3—4 ani să articuleze semnele și să utilizeze cuvântul. Gesturile naturale, tocmai fiindcă ele nu se învață, sunt necesare; ele permit copilului de a-și exprima trebuințele și de a se face înțeles, mai târziu ele ajută profesorului de a intensifica cuvântul său și de a le facilita inteligența. Adevăratul profesor al surdo-mutului n'ar trebui să semene cu o statuie nemișcată. El comunică elevilor săi flacăra care-l însuflețește. El întrebuințează gesturi normale, s'ar putea zice, dar el construiește mimica semnelor convenționale și a gesturilor metodice.

D) Acest limbaj mimic prepară pentru sintaxa limbei mater-nale. Din cauza sărăciei vocabularului și a golului pe cari îl lasă să subsiste în oarecari spirite, a simplității construcției fraze-lor, a notațiilor faptelor în ordinea lor de succesiune, a absenței de flexiune și de semn de raport, limbajul prin semne nu antrenează la sintaxa limbei, dar el deschide inteligența și-l prepară la mărirea vocabularului și a vieții.

Tradus de Lydia Petrescu.

Metoda Malisch

Traducere, de Ecaterina R. Barbu.

(Continuare din n-rele 7—8).

I

Ce vrea Malisch și cum caută el să-și ajungă scopul ?

Malisch caută dela început să dea școlarilor o îndemânare automată în vorbire, o vorbire curgătoare și cu totul înțeleasă. 6) Dela început el vrea să ție seama pe cât de mult cu puțință de trebuința de a vorbi a copilului surd, să-l pună în stăpânirea unui limbaj viu, unei vorbiri copilărești prin care el să-și exprime gândurile și observațiile sale de copil. Deaceea el nu vrea să știe nimic despre exersarea sunetelor izolate.

Acestea le numește el o cale nenaturală în desvoltarea vorbirii, o cale care stă împotriva câștigării unei vorbiri copilărești, care zăbovește esențial ușurința vorbirii. Sunetele, spune el, sunt astfel supuse în legătură cu altele, în cuvinte, decât cum se spun izolate. Și se pierde atâta timp prețios, se face un ocol. Când treci dela exersarea sunetului la cuvânt trebuie să exersezi altfel acelaș sunet. Constrângi astfel copilul să-l învețe din nou. Și aceasta fără nici o nevoie ba chiar în paguba desvoltării vorbirii. Prin aceasta exersare seacă și plicticoasă a sunetelor nu deștepți în copil nici o plăcere de a vorbi. Nu se ține socoteală de trebuința sa de a vorbi și a spune, se stânjenește desvoltarea să spirituală precum și desvoltarea unei vorbiri naturale și curgătoare.

Trebuie așa dar să începem prin a învăța pe copil vorbirea întreagă, cuvinte întregi, mai bine propozițiuni întregi.

Este aceasta o imposibilitate ?

Ar putea să fie cu siguranță dacă Malisch ar dà noilor școlari pe cari îi are înaintea sa vorbe întregi sau propozițiuni întregi spunându-le el mai întâiu și apoi punând pe școlari să le repete. 7) Ar putea să fie cazul așa dacă el n'ar ține socoteală de greutățile tehnice în desvoltarea legăturilor dintre sunete dacă el, chiar dela începutul vorbirii și învățământului vorbirii ar exercită fel de fel de sunete și de legături de sunete din cele mai grele, dacă el s'ar abate dela regulile didactice : mai

întâiu ușor și simplu apoi după principiile logice și fiziologice, pe cele grele și complicate.

Dar Malisch nu face aceasta. A făcut-o însă din plin Miss Garrett și deaceea există o deosebire ca dela cer la pământ între ambele metode.

Exercițiile pregătitoare. Malisch conduce dezvoltarea vorbirii proprii printr'o întreagă serie de exerciții pregătitoare. Exercițiile pentru pregătirea vocii coincid în totul cu acelea pe care le facem noi în școala primară și la începutul învățământului articulației.

A) Cele dintâiu sunt jocuri cari au de scop să obicinuiască pe copii cu noua lor situație, să le înlesnească tranziția dela familie la școală, să-i învețe să observe, să-i pregătească pentru învățământul laolaltă în clase, să-i facă capabili de învățământ și de școală. El mai numără și altele însă recomandă foarte înțelepțește. „Alegerea va fi potrivită după dispozițiile școlărilor și alte circumstanțe“.

B) În gesturi naturale învață el deasemenea, variind cu cele de mai sus și următoarele exerciții, învață pe școlari să-și exprime o întreagă serie de idei: cum se răznește cafeaua, cum se fierbe, cum se bea, cum se împușcă epurii etc. Pentru aceasta, învățătorul, pe cât este posibil, face uz de tablourile sau de obiectele corespunzătoare care sunt foarte nimerite pentru atingerea scopului de a învăța pe copii să observe, de a le câștigă întreaga lor putere de observare și astfel să-i pregătească pentru învățământul laolaltă sau învățământul de clasă. Însă se iscă primejdia după cum mi se pare mie-mai ales dacă se face prea mare uz de gesturile naturale, ca mimica să nu prindă prea adânci rădăcini în clasa de articulație.

C) Mai departe încă, diferite exerciții corporale, mișcări cu capul și cu brațele la care, dacă este posibil, luând el însuși conducerea și inițiativa, trece la alte feluri de exerciții: învățământul socotelilor jucându-se, exerciții de respirație, bășici de săpun, unde elevii vor fi siliți, pentru a se veni în ajutorul învățământului vorbirii, să tragă dintr'odată aer mult și repede și să respire pe îndelete. Exerciții de voce, mormăind cu gura închisă; exerciții de lălăială: Papapa, lalala, tatata, mamama. Dezvoltarea lui r din buze (prrr).

(Va urma).

O invențiune senzațională : putem auzi cu mâinile ?

E posibil să „auzim“ cu mâinile ? Desigur că nu. Funcțiunile celor cinci simțuri nu pot fi înlocuite între ele și pipăitul nu poate ține locul văzului, nici al auzului. Totuș vederea ne permite să citim, avantaj foarte prețios în deosebi pentru surzii, cari comunică numai pe calea aceasta, cu lumea din afară.

Cei cari se preocupă de soarta acestor infirmi, au mers însă și mai departe. Ei s'au întrebat anume dacă vibrațiile directe ale vocii n'ar face posibilă un soi de „lectură“ prin pipăit, ceea ce-ar îngădui surdo-mușilor să urmărească direct o convorbire. Un savant german, profesorul Lindner, de la Institutul Heincke din Lipsca — unul din cele mai vechi așezăminte europene pentru educarea surdo-mușilor — și-a închinat viața pentru înfăptuirea acestui desiderat. Rezultatele obținute până acum de d. Lindner apar extrem de interesante.

Intr'adevăr, dacă acest fel de educație, începe din copilărie, sunt de ajuns 6—7 ani, pentru ca o persoană să poată „citi sunetele“, cu ajutorul pipăitului.

Unda sonoră materializată sub degete.

Să vedem în ce constă problema. Vom pricepe astfel mai ușor funcționarea aparatelor Lindner.

Vibrația sonoră cea mai simplă, care nu poate fi descompusă în alte elemente, este aceea a unui diapazon. Unda sonoră emisă de un diapazon se numește „armonică“. Diagrama, care reprezintă grafic această armonică, are exact aceeaș înfățișarea ca a unei unde hertziane întreținute, folosită în transmisiunile de radio.

Un sunet complex, cum ar fi de ex. emisiunea unei vocale, a unui diftong, a unei silabe oarecare, prin vocea omenească, are, dimpotrivă, o diagramă cu un traseu complicat, și este absolut caracteristică. Un specialist al științei fonetice poate, recunoaște, numai după forma unei asemenea diagrame, care este sunetul pronunțat.

Profesorul Lindner cere tinerilor surdo-muți, pe care-i educă la institutul său din Lipsca, exact același „tour de force“, adresându-se însă de astă dată nu simțului vederei, ci facultății lor tactile. El realizează această delicată operație prin materializarea unei sonore amplificate.

Primele sale încercări datează din 1908. Fotografia alăturată reprezintă dispozitivul ce-l folosia în acest scop, dispozitiv pe care-l întrebuințează încă și astăzi, alături de un nou procedeu, mult mai rațional, bazat de o aplicație a electricității. Iată și principiul de funcționare al aparatului :

O membrană lată are în centrul ei un vârful ascuțit. Vorbind destul de tare în fața membranei, aceasta imprimă vârfului o serie de vibrații, ce caracterizează silabele succesive rostite, precum și timbrul vocii, care le-a pronunțat. Acesta este de fapt principiul înregistrării fonografice. Într'advâr, e suficient să învârtim un cilindru dintr'o materie plastică în contact cu vârful, pentru a înregistra vibrațiile menționate într'un șanțuleț fin ondulat. Dacă așezăm acum degetul arătător pe vârful care vibrează, ne-am substituit cilindrului înregistrător. E vorba să executăm deci „operația“ cilindrului și tot atât de bine ca el, adică să recunoaștem în trecerea lor diferitele sunete. Dacă ajungem la acest rezultat, nimic mai ușor — cu puțină atenție — decât să recunoaștem și înțelesul vorbelor, după ordinea lor. Simțul auditiv nu face în defintiv altceva, interpretând vibrațiile timpanului.

Aparatul pentru surdo-muți

Procedeu descris, cel mai simplu din toate, cel mai mecanic, și care înlocuește un om printr'un fonograf, nu este însă și cel mai bun. Aceasta întrucât însuș organul pipăitului, cel mai grosolan din cele cinci simțuri, cuprinde mult mai multe facultăți de sinteză, decât cel mai perfect mecanism. Profesorul, ținând un copil în brațe, apasă mâna acestuia pe o placă: suportul cutiei ce înregistrează sunetele. Vibrațiile instrumentului se propagă în mobilă, fără a-și pierde caracterele distinctive, astfel că mâna aplicată întreagă pe lemn, primește pe toată întinderea ei impresiile undulației sonore. În timp ce profesorul vorbește, elevul privește într'o oglindă înclinată mișcările buzelor

acestui. Această interpretare auxiliară cu ajutorul văzului îl ajută să identifice mai bine sunetele, cari defilează sub mâna lui. Se știe că un punct important din educația surdo-mușilor constă tocmai în înțelegerea unei convorbiri, numai după simpla vedere a mișcărilor buzelor celor cari vorbesc.

După o serie pe lecțiuni de felul acesta, practicate cu toată răbdarea și începute încă din 1908, elevii profesorului Lindner au ajuns să poată realiza operația de transpunere, atât de grea, care li se cerea. Se vorbea în fața membranei și fără ajutorul oglinzii ei, scriau fraza pronunțată.

Acest dispozitiv, oricât ar fi de original și interesant din punct de vedere educativ, nu putea să aibe un mare viitor practic, deoarece obliga pe fiecare elev să-și transporte cu el o cutie voluminoasă și deci incomodă.

Dece o cutie voluminoasă și nu o simplă diafragmă de fonograf? Pentru că vibrațiile sonore, pentru a deveni sensibile la pipăit, trebuie să aibe o amplitudine mult mai mare, decât aceea cu care ne mulțumim la înregistrarea fonografică. Problema se prezintă astfel sub adevăratul ei aspect, ea se reduce la o chestiune de amplificare fidelă, care să nu deformeze diagrama reprezentativă a silabelor.

Intervenția amplificării electrice

O asemenea amplificare fără deformații putem s'o producem astăzi și pe altă cale decât aceea a unor cutii mari de rezonanță. O întâlnim zilnic la difuzoarele de radio și gramofon electric.

Amplificarea electrică a deschis un orizont nou cercetărilor profesorului Lindner. El și-a dat seama că în cazul său, n'avea nici un înțeles să folosească amplificarea sunetului, cu ajutorul lămpii cu 3 electrozi, pentru a acționa un haut-parleur și nici chiar pentru a face să vibreze mecanic o membrană, pe care mai logic era să-i facă pe aceștia să simtă direct variațiile curentului electric.

Din moment ce, grație lămpilor de radio, dispunem după voie de intensitatea și tensiunea curentului „electrosonor“ folosit pentru amplificare, nimic mai ușor decât să aducem aceste două însușiri ale curentului în asemenea condițiuni, ca să impresioneze electric, prin simpla atingere, mâinile elevilor.

Nici omul — și probabil nici vreun alt animal vertebrat — n'are un „simț electric“ propriu zis. Electricitatea acționează asupra fibrelor mușchiulare prin intermediul nervilor sensitivi, ca în faimoasa experiență a lui Galvani, cu broasca jupuită. Se știe că această execută o serie de contracțiuni, numai prin aplicarea unui slab curent electric de la o pilă. Abatele Nollet a procedat mai brutal, când, după cererea lui Ludovic XV, a format un lanț dintr'o companie de soldați francezi și a făcut să treacă un fior unanim dealungul acestui lanț, de oameni, prin descărcarea unei mașini electrostatice. Provocase astfel o descărcare oscilantă de „înalță frecvență“, datorită unei scânteii electrice, întocmai ca Hertz, care mai târziu cu două veacuri producea pe aceeaș cale primele unde electrice.

În cazul nostru însă, avem a face cu unde „muzicale“, sau de „joasă frecvență“, al căror număr de vibrații pe secundă este suficient de redus ca să ne poată impresiona simțul auzului. Dozajul curentului electric suficient pentru a impresiona organismul nostru, fără a-l incomoda, nu cere decât oarecari dibueți.

Profesorul Lindner dă elevilor săi să țină cu toată mâna, doi electrozi cilindrici, destul de voluminoși după ce mâna le-a fost umezită înainte. Curentul electrosonor este produs atunci de-un microfon și întărit într'un amplificator special.

Când elevii auditori sunt în număr suficient se formează un lanț întocmai ca acel al soldaților lui Ludovic XV.

Așezați în fața unei scene, copiii împreună cu profesorul lor, asistă la dialoguri care sunt totdeauna imprimare pe o bandă de hârtie, ce se desfășoară concomitent în fața lor. În chipul acesta, lecția devine amuzantă și elevii au posibilitatea să-și controleze impresiile lor tactile, comparându-le cu textul înscris.

Viitorul metodei Lindner.

Mecanismul sufletesc al metodei Lindner utilizând electricitatea, interesează mai puțin simțul pipăitului decât acel mușcular. Adevăratul suport al senzației electro-sonore este un circuit profund, compus din mușchii și nervii din partea superioară a corpului. Rezultă deci că problema care se pune auditorului surd este exact invers — deși de aceeaș natură — aceleia pe care o rezolvă un virtuos muzician.

Virtuozul, când se așează întâia oară la pian, vrea să reconstitue suntele muzicale, cu ajutorul gesturilor muzicale. El face aceste gesturi, mai întâi raționând deplin conștient de mișcările lui și de senzațiile mușchiulare corespunzătoare. Apoi, pe măsură ce progresează, aceste mișcări devin instinctive și gesturile ajung cu timpul inconștiente: simple mișcări reflexe. Așa de ex. Beethoven, deși surd, cânta sonatele sale pe care nu le mai auzia cu urechea, ci numai reportându-și conștiința la mîmica gesturilor lui de executant.

Ceeace profesorul Lidner cere în definitiv elevilor săi este să imite pe Beethoven, în această privință, adică să interpreteze senzațiile mușchiulare, subtile și variate, pe care le provoacă într'însul curentul electrosonor.

Și astfel, printr'o educație răbdătoare, ajunge să-i aducă la o „înțelegere“ a senzației sonore.

În special, elevii săi cari învață „să vorbească“ — acesta este încă un punct din educația surdo-mușilor — dobândesc o facultate incomparabilă a noțiunii de accent și ritm.

Este incontestabil că metoda lui Lindner deschide orizonturi nebănuite și pline de făgăduințe acelor nenorociți fături pentru care nu există lumea auzului. R.

Domeniul anormalilor morali

Fișe individuale

alcătuite de corpul didactic al unui institut de infirmi din Cehoslovacia.

IOȘKA.

Vârsta 9 ani. Copil nelegitim al unei servitoare. Mîna dreaptă amputată, un deget dela piciorul drept îi lipsește în urma unui accident de curent electric. Dealtfel corpul este normal. În institut nu e decît de un an. Cota inteligenței e de 96% cu tot accidentul suferit. Repede învață și repede uită.

În aparență are mai mult înclinație spre sensualitate, ușor irascibil, foarte binevoitor, plăcut, familiar, ținută veselă, ochi negri, obraji roșii și catifelaji. S'a născut în Slovenia într'un sat din Tatra de jos.

E ceva mai vesel acum, deoarece mamei sale îi merge mai bine ca acum doi ani când i s'a întâmplat accidentul. Păștea vacile în apropierea satului și se juca cu niște camarazi de ai lui mai în vârstă, în jurul unui transformator electric.

Deodată se apropie un vagabond mai în vârstă decât ei și oferă un taler aceluia care se va urca pe transformator. Pentru Ioșka era o jucărie, căci el se mai urcase de vreo trei ori și s'a lăcomit la câștig.

Ca o veveriță la aplausele celorlalți s'o urcat sus; dar deodată a scos un strigăt, leșină, mâna i-a rămas pe sârmă, degetele i-au ars, iar el după un moment a căzut jos. Copiii s'au împrăștiat, au venit însă oameni și l-au dus la spital și acolo abia s'a trezit el.

I s'a tăiat mâna dreaptă și după un an a fost trimis la institut. N'a plâns. Și-a impetrit sufletul, dar a devenit cam apatic. Cunoștințele școlare de mai înainte a avut foarte puține. Aici și-a dat toată silința să-i ajungă pe ceilalți și a căutat să deprindă cât mai mult.

Câtă bucurie a avut, când a ajuns să scrie cu mâna stângă. Învață cu multă tragere de inimă. Noi îl iubim căci nu incomodează pe nimeni.

JENDA.

În vârstă de 10 ani, orfan de un părinte. Au fost 14 copii, dintre cari 7 au murit în vârstă fragedă. În institut e de un an și trei luni. Prin curent electric și-a pierdut ambele mâini. Cota inteligenței e de 96⁰/₁₀.

Se distinge prin atenție, prin destulă memorie și are prezență de spirit.

Râsul și plânsul n'au limite.

Pe nimeni nu ofensează, toți copiii îl iubesc ca pe un camarad simpatic. În timpul liber se distrează cu plăcere. E ușor adaptabil și bun la inimă. Accidentul de care a suferit a fost asemănător lui Ioșka.

Un camarad nesocotit a pariat cu el că nu se va urca pe transformator. Dar el suindu-se i-au ars mâinele. La spital s'a hotărât să i se taie o mână. Dar mama sa, sfătuită de o bunică, s'a opus amputării și l-au luat acasă. A chemat pe medicul plășei, dar deoarece și acesta i-a sfătuit să-i taie mâna, nu l-au mai consultat.

Astfel a rămas fără ajutor.

Cu brațele putrezite și cari emanau un miros nesuferit, copilul zăcea în pat. Când au văzut și ei că nu pot face nimic cu el, l-au dus la spital unde i s'a tăiat ambele mâini; apoi l-au adus la institut. Era fricos, se temea de orice lucru neînsemnat și avea veșnic lacrimi în ochi. După multă muncă și osteneală a reușit să scrie acasă cu piciorul „îmi merge bine“. La început scrisul era mare și neformat dar apoi s'a perfecționat intrată, încât are un scris mai bun decât a unui elev care scrie cu mâna dreaptă.

BOHUSLAV P.

În vârstă de 10 ani. Orfan de ambii părinți.

I-a murit părinții de tuberculoză. A fost crescut de bunica sa până la vârsta de 3 ani, a stat în sanatoriu de tuberculoză „Luzi“. El avea tuberculoză osoasă. Un picior îl avea în gips. Când a venit la institut acum doi ani, avea cunoștințe foarte reduse. Din punct de vedere sufletească este foarte ager. Cu toate că nu se primesc în institut copii bolnavi cu astfel de boală, cu dânsul s'a făcut excepție.

(Va urma).

După revista cehă „Úchylná mládez“.

D. D. Scorpan,

Institutul de Educație, Cernăuți.

În numărul viitor voi da exemple de felurite fișe individuale a copiilor anormali morali dela noi.

REVISTA MAGHIARĂ

SIKETNEMAK ES VAKOK OKTATASÜGYE, în numerele ei 9—10 din anul 1932, publică un articol scris de d. F. Kirschenheuter la chistiunea: „A fost imitat în străinătate modul de formare a profesorilor dela instituțiunile medico-pedagogice din Ungaria?” Din această lucrare vom reda în traducere numai partea ce se referă la România.

Iată ce scrie autorul despre România.

„Datele ne-au fost puse la dispoziție în 23 Noembrie 1930 de d. George Halarevici, directorul Institutului de orbi din Cluj, care a predat cursuri la Academia medico-pedagogică de pe lângă Seminarul pedagogic din acel oraș.

I. Ministerul a creat la Cluj o instituțiune medico-pedagogică cu caracter academic, ce stă sub conducerea unui profesor universitar și este alipită Seminarului pedagogic universitar.

II. Durata cursurilor din această academie e de 3 ani.

Condițiunile de admitere sunt următoarele: 1. Absolvenții școalelor normale, având un stagiul de 3 ani în învățământ și recomandarea organelor de control; 2. Studenții facultății de litere, având 4 semestre la Universitate și examenul din pedagogie generală și 3. Licențiații în litere sau teologie, având examenul de capacitate. Toți candidații să nu treacă peste vârsta de 32 de ani.

III. Pregătirea specială a corpului didactic are în vedere următoarele ramuri: Educație și învățământul 1. copiilor orbi, 2. copiilor surdo-muți, 3. copiilor debili mintali și 4. copiilor anormali morali.

IV-VI. Seria primă a candidaților a fost pregătită pentru toate cele 4 ramuri și cvalificată să predea învățământul la copiii orbi, surdo-muți, debili mintali și anormali morali. După ce făcusem experiență, ajunsesem la convingerea că obiectele celor 4 ramuri ale învățământului orbilor, surdo-muților, debililor mintali și anormalilor morali nu se pot preda complectamente într'un interval de 3 ani; de aceea am predat candidaților din seria a doua în primul an cursuri de cultură generală (necuprinzând datoria de a asista la învățământ, de a preda învățământ practic, de a audia pedagogia specială și experimentală), iar într'al doilea an cursuri de cultura specială a) pentru învățământul orbilor, b) pentru învățământul surdo-muților, c) pentru învățământul debililor mintali și d) pentru învățământul anormalilor morali.

Fiecare candidat avea dreptul să-și aleagă un curs de specialitate ca obiect principal, și un al doilea curs de specialitate ca obiect secundar; el era însă obligat să audieze ambele cursuri de specialitate și să se prezinte la examen, pentru unul ca obiect principal și pentru al doilea ca obiect secundar.

La sfârșitul fiecărui an, candidații erau obligați să dea examene de Stat, obținând cel reușit la aceste examene diploma de profesor.

VI. Cursurile au cuprins următoarele obiecte: 1. Psihologia; 2. pedagogia; 3. Psihiatria și psihologia patologică infantilă; 4. Anatomia; 5. Sociologia; 6. Pedologia; 7. Societate și comportarea socialo-morală; 8. Oto-rinolaringologia; 9. Ortofonie; 10. Vorbirea, defectele de vorbire și corectarea lor; 11. Metodele de învățământ pentru orbi, surdo-muți, debili mintali și anormali morali 12. Istoria și legislația acestui învățământ 13.) Lucrări în seminarul pedagogic universitar; 14. Lucrări în laboratoriu; 15. Cursuri de o limbă modernă, străină; 16. Cursuri de limba română.

VII. În afară de cursurile pentru învățământul copiilor debili mintali și anormali morali, toate celelalte cursuri se predau de profesori universitari.

VIII. (Dece a fost uniformizată pregătirea la început, la această întrebare lipsește răspunsul). De ce au fost împărțite mai târziu în grupuri cursurile, răspunsul se poate vedea sub punctele IV-V.

IX. Din întâmplare, când s'a organizat la Cluj o comita academie, instituția medico-pedagogică a seminarului pentru formarea profesorilor din Ungaria era cunoscută. Intrucât a influențat organizația ungurească asupra organizației românești, n'am putut constata, cu toate că plecasem dela Viena la Cluj și cu toate că luasem parte la desbaterile asupra acestei organizațiuni. Cine ar putea să răspundă la această întrebare altul, decât inspectorul de specialitate și îndrumătorul acestei organizațiuni, Dr. George Crăiniceanu, care însă nu mai trăiește. Este foarte cu putință, ca el să fi luat, atunci când în anul 1920 puse bazele academei pentru formarea profesorilor din Cluj, ideea dela organizația maghiară pentru pregătirea de profesori din Budapesta. Și aceasta putem privi ca fapt indiscutabil, căci în anul 1920 erau activi încă mulți medico-pedagozi maghiari, a căror pregătire de profesori era cunoscută și despre care pregătire specială trebuia să aibă cunoștință și Crăiniceanu. Dr. Francisc Szepfalusi, care a studiat și a obținut examenul de capacitate pentru profesori în Ungaria, n'a exercitat nici o ingerență asupra modului de organizare a numitei academie pentru formarea profesorilor din România, fiindcă el venise la Cluj 2 ani după crearea acestei academie.

X. Pregătirea candidaților de profesori pe specialități a corespuns așteptărilor noastre, din România“.

Observațiuni: Eu sunt de părerea că la Institutul unguresc pentru formarea profesorilor, a cărei durată este de 4 ani, în primii doi ani să se predea toate cursurile și specialitățile, iar în ultimii doi ani, candidații să se dedice specialităților alese din aceste ramuri de învățământ.

În România, dascălii copiilor debili mintali se întitulează profesor medico-pedagogic și poartă chiar acest titlu, iar școlile se denumesc unitar : Institut medico-pedagogic. Eu sunt însă de părerea că denumirea de „profesor medico-pedagogic“ și „medico-pedagog“ este o chestiune din domeniul învățământului copiilor debili mintali și că această denumire se referă numai la chestiunile înrudite cu acest domeniu.

În ce privește salarizarea, profesorii medico-pedagogici, cari au în învățământ o vechime sub 15 ani, primesc retribuțiunile unui profesor secundar provizoriu, iar profesorii medico-pedagogici, cari au o vechime de peste 15 ani în învățământ, primesc retribuțiunile profesorilor secundari definitivi“.

Am redat în traducere ceea ce publică revista maghiară despre România.

—e. —c.

Traducerea manualului german „Handbuch des Taubstommenwesens“ în limba românească.

Revista germană „Blätter für Taubstommenbildung“, No. 1 din 1 Ian. 1933, aduce și următoarea știre : „Die rumänischen Taubstommenlehrer wollen einen Teil des Handbuchs ins Rumänische übersetzen. Nach Vereinbarung mit dem Verlage wird die Nachdrucks- und Uebersetzungsge-nehmigung gegen eine Gebühr erteilt“. În traducere românească, această știre sumă astfel : Profesorii de surdo-muți din România vreau să traducă în limba românească o parte din manualul „Handbuch des Taubstommenwesens“. După învoiala făcută cu editorul Elwin Staud e, comitetul federației germane „Bund Deutscher Taubstommenlehrer“, sub prezența directorului Schorsch, încuviințează traducerea în limba românească contra unei taxe.

Iată o știre importantă ! În sfârșit o mare lipsă, ce se simția de mult pe câmpul surdo-pedagogic în România, e pe cale să se înlocuească cu apariția unei traduceri.

Dar cine sunt profesorii de surdo-muți, cari se supun enormii munci de a traduce o parte din cea mai excelentă lucrare surdo-pedagogică, ce a ieșit de sub tipar în anul 1929 ? După cât am putut afla, traducătorii se găsesc printre colegii noștri dela „Institutul de surdo-muți din Focșani“. Dintre aceștia, colegul Adolf L un z mi-a comunicat că a tradus din susnumitul manual partea cuprinsă sub titlul : Der Sprachunterricht“ de Herman V ahle, adică „Învățământul limbii“ la surdo-muți. Asupra reușitei acestei traduceri nu ne putem exprima, până ce nu-

vedem manuscrisul. Una însă putem să o spunem : D-l Lunz trebuie să posedă o dragoste de profesiune, ce iese din comun. Căci numai mulțumită acestei dragoste a putut să se supună muncii de a traduce cele 188 de pagini, cât cuprinde articolul asupra învățământului limbii la surdo-muți. Și această muncă merită să fie apreciată de noi.

Trebuie să recunoaștem că fără manualul german „Handbuch des Taubstommenwesens“, editat de Uniunea profesorilor de surdo-muți din Germania, nu s'ar putea face astăzi cunoștință deplină cu literatura surdo-pedagogică. Nu putem face cunoștință cu literatura surdopedagogică românească fără a cunoaște excelenta lucrare „Handbuch des Taubstommenwesens“. De aceea salutăm cu cea mai mare mulțumire sufletească știrea despre traducerea parțială a acestor lucrări. Traducerea acestui manual în limba românească deschide literaturii noastre surdo-pedagogice drumuri noi de cunoaștere. Spiritul profesional unitar și dezvoltarea unei vieți surdo-pedagogice au putut să realizeze în Germania această vastă lucrare lăudabilă, care este faimosul „Handbuch des Taubstommenwesens“. Să creăm și în România un spirit profesional unitar, să dezvoltăm o viață surdo-pedagogică armonioasă și să producem o solidarizare intimă afectuoasă între colegii din toate regiunile țării noastre !

Transmitem tuturor celor cari contribuie la traducerea susnumitei lucrări toată recunoștința noastră.

Dimitrie Rusceac.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

C ă r ț i ș i R e v i s t e

Biblia romano-catolică pentru clasele superioare a institutelor de surdo-muți de Adalbert Zsutty, profesor la Institutul de surdo-muți din Timișoara. - Tipărită la tipografia „Mercantil“ din Timișoara. - Ediția proprie a Parohiei romano-catolice din Timișoara-Elisabetin. - 44 de pagini, format în cvart mic.

Iată o lucrare apărută în anul 1933, lucrare ce tratează învățământul bibliei romano-catolice în școlile de surdo-muți. Această biblie este tipărită în limba românească. De acum în viitor, surdo-muții de confesiunea romano-catolică din România vor avea biblia lor. Autorul ei, colegul nostru Zsutty, vine prin lucrarea de față în ajutorul elevilor surdo-muți, romano-catolici. Cartea este scrisă cu multă trudă de un remarcabil specialist în învățământul surdo-muților.

În „Prefață“, autorul relevă următoarele fapte : „Se mulțumește pentru apariția acestei Biblii bunătații P. S. S. Norbert Kerl, provincial al Salvatorianilor și paroh din Timișoara-Elisabetin, făcând posibilă apariția acestei cărți ca să repare în viața surdo-muților o lacună, ce dispare prin utilizarea acestei Biblii. Ea le realizează o vatră caldă, dragostoasă și

arată clopoțelul cel mai sonor și profetic al sufletelor lor, pe I s u s H r i s t o s. Mulțumesc și d-lui profesor F r a n c i s c K l a m p f e r dela Institutul de surdo-muți din Timișoara pentru ajutorul dat la redactare. Dau sentimentul de recunoștință și pentru mai departe d-lui G. h. A t a n a s i u, directorul Institutului de surdo-muți din Timișoara, făuritor al armoniei benevole și religioase.“

Această biblie romano-catolică cuprinde materialul de învățământ pentru clasele a V-a, a VI-a, a VII-a și a VIII-a de surdo-muți. Testamentul vechiu tratează următoarele capitole: Facerea lumii. Raiul pământesc. Sricarea oamenilor. Patriarhul Avraam. Istoria lui Iosif. Istoria lui Moisie. Impărăția Evreilor. Evreii în robie. Luptele Evreilor pentru libertate. Testamentul nou are următoarele capitole: Nașterea lui Isus. Copilăria lui Isus. Isus începe a propovădui. Isus învățătorul. Isus face minuni. Zilele din urmă ale lui Isus. Patimile lui Isus. Preamărirea lui Isus. Lățirea creștinismului. Acest material este împărțit pe clase.

D-l Z s u t t y, care este un bun cunoscător într'ale învățământului surdo-muților, ne dă o lucrare pe deplin reușită. Iată de ce găsim cuvinte de laudă pentru colegul nostru, care aduce prin această carte o frumoasă contribuție la „surdo-pedagogia românească“.

Salutăm cu cea mai vie mulțumire sufletească apariția acestei lucrări pe câmpul surdo-pedagogiei românești. Recomandăm această biblie tuturor cari vin în atingere cu institutele de surdo-muți.

Dimitrie Rusceac.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Numărul pe luna Februarie al excelentei reviste „Sănătatea“, este o comoară pentru orice casă, pentru orice bibliotecă. Cu acest număr se încheie 32 ani de apariție regulată, sub conducerea d-lui dr. Sigmand-Sigma, fondatorul revistei.

Sumarul bogat al acestui număr de 56 pagini conține numeroase articole igienice și sociale; este special închinat luptei contra tuberculozei și contra boalelor de plămâni. Menționăm articolul d-lui dr. Irimescu: „Perspective de viitor pentru combaterea tuberculozei“. Numeroase alte articole semnate de medici distinși, rubricile permanente: Sănătatea mamelor, socială, paginile de răspunsuri, fac ca acest număr să fie neapărat necesar pentru orice casă, pentru orice familie. 56 pagini. — 50 ilustrații. — 20 lei.

Redacția și Adiministrația: „Sănătatea.“ Triumfului 7 București 5

Redacția a primit următoarea cărți și reviste foarte valoroase scrise în limba cehă:

1. Rezumat asupra muncii în domeniul O c r o t i r i i tineretului anormal, editat pentru aprecierea operei prestate de Iosif Zeman, Praga, 1931.
2. I. Zeman, Propuneri pentru îmbunătățirea pregătirii și pentru examenele profesorilor dela școalele speciale pentru copiii debili mintali, orbi, surdo-muți, etc. Praga.

3. I. Zeman, Manuscrisul lui Petru Miloslav Veselski asupra educației surdo-mușilor, Praga 1931.
4. Iaromir Daskocil, Capul orbului, Praga 1928.
5. Alois Zikmund: Tineretul vicios Praga 1930.
6. Prof. Dr. Karel Vymola, Istoricul educației și învățământului surdo-mușilor, Praga 1925.
7. Oldrich a Iosef Korejs, Educația și învățământul în școalele speciale pentru copiii debili mintali, Praga 1932.
8. Prof. M. N. Dr. Mil Seemann, Despre cauzele surdo-mușității și despre vindecarea ei, Praga, 1930.
9. Ian Schneider, Calea ce duce la prostituție, Praga 1928.
10. I. Zeman, Prelegeri din domeniul științei asupra copiilor deviați morali, Praga 1928.
11. M. U. Dr. Karl Herfort prof. univ. Opere complete, Praga 1932.
12. Charles Richmond Henderson, prof. pentru sociologie la Universitatea din Chikago : Bazele ocrotirii sociale, introducere în studiul oamenilor înclinați, vicioși și răutăcioși și despre măsurile de ocrotire pentru ei.
13. „Uchylná Mládez“ Revistă pentru cercetarea și educația tinerilor debili mintali, surdo-muți, orbi, psihopatici, neglijați și părăsiți. Redactată de prof. univ. Dr. K. Herfort și inspector Iosif Zeman.

R e d a c Ț i o n a l e

[**] RECTIFICARE. — Din eroare s'a cules la pag. 16 propozițiunea primă pentru a doua oară în locul propozițiunii ce lipsește: „Luând de exemplu învățământul practic al perierilor“...

Domnia-Voastră primejduiți existența „Revistei
Asociației corpului didactic medico-pedagogic
din România“, dacă nu achitați taxele restante
de abonament! Deaceea apelăm la D.-voastre
sa ne trimiteți NEGREȘIT abonamentul ce
ni-l datorați prin mandat postal!!!!!!!

Bilanțul Asociației, încheiat la 31 Decembrie 1932.

No. curent	Denumirea conturilor	Suma		No. curent	Denumirea conturilor	Suma	
		parțiale	Suma totale			parțiale	Suma totale
		Lei	b.			Lei	b.
1	Abonamente rev. încasate		6050.—	1	Cheltuieli pentru material	1175.—	
2	Cotizații de membri încasate		1230.—	2	Cheltuieli pentru tipărit	3950.—	
3	Donații		400.—	3	Cheltuieli pentru expediție	1333.—	
4	Deficit	1931	1315.50	4	Cotizații restante neîncasate		860.—
		1932	5600.—	5	Abonamente restante neîncasate		5776.50
			6915.50	6	Cassa		1500.—
Total			14.595.50	Total			14.595.50

Președinte, ss. Fr. Marcinovschi

Casieră, ss. Aglaia Mandiuc

